

Léto končí a kluby se pomalu otevírají. Určitou výjimkou je Balbínova poetická hospůdka, kam lze zajít na muziku i o prázdninách. Dne 2. září 2009 prázdniny prokazatelně skončily a stejně tak i problémy, kam se večer vypravit. Ten večer měl v Balbínově poetické hospůdce koncert zpěvák, kytarista a skladatel **Radek Tomášek**. Radek Tomášek je v Balbínce pravidelným hostem a najdeme jej například i v klubu Carpe diem.

Přiznám se, že důvodem, proč jsem koncert Radka Tomáška navštívil, byl zejména výběr jeho hosta. Tím hostem byl písničkář František Vlček. Byl jsem velmi zvědav, jak tento kontrapunkt dvou zcela odlišných muzikantů dopadne.

S Radkem Tomáškem je u mě spojen konec šedesátých let minulého století. Tehdy na mém hudebním nebi jasně zahořela hvězda zvaná kapela The Rangers. Tehdy byl žánr folk a country doslova v plenkách, protože v klubech a na podiích duněl bigbít ve stylu Mersey soundu, Stounů či psychedelie. Několik vysokoškolských studentů techniky se dalo dohromady a s pomocí dnes již legendárního Mirka Černého

začali česky zpívat repertoár souborů jako New Christy Minstrels, Kingstone Trio, či Peter Paul and Mary. Velmi dobré texty psal student a budoucí inženýr Antonín Hájek. Jeho spolužákem v kruhu byl další budoucí inženýr, Radek Tomášek. Tahle spolupráce Radkovi Tomáškovi trvala do roku 1973, kdy si již inženýři říkali z donucení Plavci. Plavců byla tehdy plná Zelenkova Československá televize a přiznám se, že mi jejich jásavá hudba někdy šla na nervy. Éra písní, které jsem díky prvním dvěma LP deskám znal z paměti, byla pryč. Radek Tomášek se mi někde vytratil a občas jsem z rádia slýchal melodické písně zpívané jeho typickým příjemným hlasem. Jen sporadicky jsem se s Radkem Tomáškem potkával v klubech, ale nikdy jsem si s ním neměl příležitost si pohovořit.

Ona příležitost nastala právě onen druhý zářijový večer. Radek Tomášek má svou kapelu Simply the Four, ale ten večer si přivedl jen kytaristu **Františka Václava Zikmunda**. Obsazení předních řad v Balbínce jednoznačně naznačovalo, kdo je skálním fanouškem Radka Tomáška. Ta místa byla celkem bez výjimky obsazena ženami s pohledy plnými obdivu. Jenže Radek Tomášek není typem zpěváka, kterému pracovně říkám „lízatko“. Krom výběru melodií a dobrého hlasu má dar být bezprostředně milý. Stejný dar nalézám například u Jaroslava Samsona Lenka. Takoví lidé si publikum, a to nejen ženské, doslova za pár minut koupí. Kdyby nebyl Radek Tomášek obdařen oním charismatickým darem, balancovaly by některé písně na hranici sladkobolnosti. Jenže v tom je právě kus velikého umění. Srovnám-li Radka Tomáška s tisíckrát obdivovaným a tisíckrát vysmívaným Janem Nedvědem, má Radek Tomášek další přednost, kterou je milý slovní doprovod bez nutnosti cpát do diváků moudra, která občas bývají pouhým bezobsažným tlachem.

Kontrapunkt pro dva pohodáře

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Úterý, 08 Zář 2009 19:06

Radek Tomášek proto neměl moc práce ani se mnou a za chvíli jsem si za ženskou „bariérou“ začal zpívat spolu s ním písně které znám a které mi v rádiu většinou jakoby prošly neškodně vědomím, ale jak jsem poznal, není to pravda. A tak zněl *Jižní vítr*, *Srdce* či *Boxer* s textem Zdeňka Rytíře. Rytíře pokládám za jednoho z nejlepších textařů, který velmi dovedně upravil původní Simonovu „americkou drsňárnu“... „I

had no offers just come on from the whores from Seventh Avenue“

na statečnou ochranu něžné dívky. Je vidět, že Radek Tomášek si textaře pečlivě vybíral a vybírá. Podobně moudrý byl i Pavel Bobek.

O přestávce jsem měl možnost s Radkem Tomáškem prohodit pár slov a vyznat se mu ze své mladické lásky k raným Rangers, včetně obdivu ke zpěvačce Jarce Hadrabové. Po přestávce pak zněly především právě ony rané, a podle mě nejkrásnější, byť převzaté písně jako *Kigston Town* , P

rázdné nádraží

500 mil

či

Smutný psaní

. Ty písně zpívala celá Balbínka.

Po takovém dlouhodobém úvodu nastoupil **František Vlček**, jako vždy s kytarou, foukací harmonikou a se svými průsvitkami plnými textů. Sledoval jej i Milan Dvořák, který je autorem řady textů písní Františka Vlčka. Diváky více než zahřál příběh o nemožnosti rozvázat tkaničku u boty, když nůž se nalézá doma „v jinejch kalhotách“ či píseň motoristy ženoucího železnou koně z Prahy do Třeboně. Potom František Vlček svým odzbrojujícím úsměvem seznámil publikum postupně se všemi refrény, které si s ním zazpívá. Samozřejmě už zde nastalo typické vlčkovské zmatení pojmů, ale to jako vždy ještě více zvýšilo smích publika, už tak se doslova řehtajícího. Myslím, že František Vlček si zadělal na další fanoušky a opět jen, jako vždy, povzdechnu, že jedině, co je nám tento písničkář dlužen, je jeho deska.

Koncert dokončil téměř do jedenácti hodin hlavní účinkující, který krom folkového repertoáru se vyznává z lásky k melodiím José Feliciána, vesměs s českými texty. Tento styl Radkovi Tomáškovi sedí a František Václav Zikmund se s andrštovskou klidnou tváří kytarové hry zhostil více než dobře.

Ten večer nebyl jen hudebním, ale lidským kontrapunktem dvou prima pohodářů a od přírody milých chlapů. Takový večer by se měl ordinovat na splín, nejméně jednou týdně.

Kontrapunkt pro dva pohodáře

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Úterý, 08 Zář 2009 19:06
